

Брюксел, 16 юни 2022 г.
(OR. en)

10360/22

LIMITE

JUR 429
FREMP 133
JAI 913
RELEX 825

СТАНОВИЩЕ НА ПРАВНАТА СЛУЖБА¹

От:	Правната служба
До:	Работна група „Основни права, граждански права и свободно движение на хора“ (FREMP)
Относно:	Присъединяване на Европейския съюз към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) - Тълкувателна декларация относно последното изречение на член 24, параграф 1, втора алинея от ДЕС и първа алинея на член 275 от ДФЕС (компетентност на Съда по въпроси от областта на ОВППС) - Съвместимост с Договорите

I. ВЪВЕДЕНИЕ

1. По време на заседанията на работна група „Основни права, граждански права и свободно движение на хора“ (работна група FREMP) от 9 февруари, 26 февруари, 18 март, 6 април и 28 април 2022 г. делегациите обсъдиха подхода, който да се възприеме в преговорите за присъединяване към Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) във връзка с т.нар. „кошница 4“. Това засяга съчетаването на компетентността на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) и компетентността на Съда на Европейския съюз (по-долу „Съдът“) в областта на общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС).

¹ Настоящият документ съдържа правно становище, защитено по силата на член 4, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията, и до което Съветът на Европейския съюз не предоставя публичен достъп. Съветът си запазва всички законни права по отношение на неразрешено публикуване.

2. На тези заседания делегациите изразиха желание да задълбочат обсъжданията въз основа на проект на текст на тълкувателна декларация относно компетентността на Съда в областта на ОВППС. На 18 май 2022 г. Комисията представи неофициален документ относно такъв проект на текст в консултация с председателството².
3. На съвместното заседание на работна група FREMP и на Работната група на съветниците по външни отношения (работна група RELEX) от 23 май 2022 г. работните групи поискаха становището на Правната служба на Съвета относно съвместимостта на подобна тълкувателна декларация с Договорите, относно въздействието на подобна декларация върху компетентността на Съда и относно процедурата, която може да бъде следвана, в случай че държавите членки решат да приемат такава декларация.
4. Преди представянето на правния анализ по горепосочените въпроси и за да се разбере контекстът, в който настоящата декларация е релевантна, в настоящото становище се прави кратко обобщение на контекста на процеса на присъединяване, по-специално във връзка с кошница 4.

II. КОНТЕКСТ НА ПРОЦЕСА НА ПРИСЪЕДИНЯВАНЕ

5. Съгласно член 6, параграф 2 от ДЕС „Съюзът се присъединява към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Това присъединяване не променя областите на компетентност на Съюза, така както са определени в Договорите.“
6. Въз основа на тази разпоредба и по препоръка на Комисията от 17 март 2010 г., на 4 юни 2010 г. Съветът прие решение, с което разреши започването на преговори във връзка със споразумението за присъединяване и определи Комисията за преговарящ (ST 10817/10). На 5 април 2013 г. в преговорите беше постигнато съгласие между преговарящите относно проектите на инструменти за присъединяване. След това Комисията отправи искане за становище до Съда на основание член 218, параграф 11 от ДФЕС относно съвместимостта на проекта на споразумението с Договорите.

² WK 7238/2022

7. Впоследствие в Становище 2/13 (Присъединяване на Европейския съюз към ЕКПЧ) от 18 декември 2014 г.³ Съдът посочи няколко аспекта на предвиденото споразумение, които счита за несъвместими с първичното право на ЕС. Един от тези аспекти се отнася до специфичните особености на правото на Съюза относно съдебния контрол в областта на ОВППС.
8. Във връзка с това Съдът най-напред посочва, че все още не е имал възможност да уточни границите на компетентността си в областта на ОВППС, произтичащи от член 24, параграф 1 от ДЕС и член 275 от ДФЕС. На второ място, той счита, че поради присъединяването, както е заложено в предвиденото споразумение обаче, ЕСПЧ би се оказал оправомощен да се произнася относно съответствието с ЕКПЧ на определени актове, действия или бездействия в рамките на ОВППС, и по-специално на онези от тях, чиято законосъобразност с оглед на основните права Съдът не е компетентен да контролира. На трето място, Съдът отбелязва, че вече е имал повод да констатира, че компетентността за извършване на съдебен контрол на актове, действия или бездействия на Съюза, включително с оглед на основните права, не би могла да се предостави изключително на международна юрисдикция, която се намира извън институционалната и правораздавателна рамка на Съюза. С оглед на това Съдът заключава, че предвиденото споразумение не е в съответствие със специфичните особености на правото на Съюза, що се отнася до съдебния контрол на актовете, действията или бездействията на Съюза в областта на ОВППС.

³ Становище 2/13 (*Присъединяване на Европейския съюз към ЕКПЧ*) от 18 декември 2014 г., EU:C:2014:2454. Вж. информационната бележка на Правната служба на Съвета — ST 5227/15.

9. На 7 октомври 2019 г. Съветът прие допълнителни указания за водене на преговори (ST 12585/19) с оглед на възобновяването на преговорите. Преговорите бяха възобновени през юни 2020 г. и председателят на отговарящата за преговорите група „47 + 1“ (която оттогава стана група „46 + 1“), изготви документ с насоки⁴, в който въпросите, посочени в Становище 2/13, са структурирани в групи, или в т.нар. „кошници“. Въпросът за актовете на ЕС в областта на ОВППС беше поставен в „кошница 4“. В хода на седемте кръга от преговори страните успяха да постигнат предварително споразумение по „кошница 1“ (специфични за ЕС механизми на производството пред ЕСПЧ) и „кошница 3“ (принцип на взаимно доверие между държавите — членки на ЕС). Преговарящите имат готовност да постигнат напредък по „кошница 2“ (действие на жалбите между страните и запитвания за съвещателни мнения съгласно Протокол № 16). Досега обаче не е постигнат конкретен напредък по „кошница 4“⁵.
10. В допълнителните указания за водене на преговори, за да се отговори на предизвикателствата на „кошница 4“, беше избран подходът на т.нар. „механизъм за преразпределяне“, предложен от Комисията. По-конкретно, съгласно този механизъм отделни актове в областта на ОВППС ще се „преразпределят“ към една или повече държави членки за целите на ЕСПЧ въз основа на предварителни критерии. Националните съдилища на тази (или тези) държава членка (държави членки) ще бъдат отговорни за разглеждането на дела, заведени от лица, които твърдят, че основните им права са били нарушени, и по този начин ще бъдат отговорни за контрола, а при необходимост и за отмяната на актове на ЕС в областта на ОВППС, ако сметат, че тези актове са несъвместими с правото на Съюза от по-висока степен. Съответната държава членка ще носи и международна отговорност съгласно ЕКПЧ за оспорвания акт в областта на ОВППС.

⁴ Документ на председателя за структуриране на обсъжданията по време на шестото заседание на *ad hoc* работната група по преговорите за присъединяване на Европейския съюз към Европейската конвенция за правата на човека в рамките на Управителния комитет по правата на човека (CDDH) към Съвета на Европа (група „47 + 1“), док. 47+1(2020)2 от 31 август 2020 г.

⁵ Групата „46 + 1“ съзнава, че ЕС обмисля най-добрия подход към „кошница 4“. Освен това Турция направи предложения за изменение на инструментите за присъединяване, които не са свързани със Становище 2/13 (например относно правилата за гласуване, когато Комитетът на министрите следи за изпълнението на съдебните решения).

11. От обсъжданията в работна група FREMP през първото тримесечие на 2022 г. обаче стана ясно, че подобен децентрализиран механизъм за контрол на правните актове на ЕС от страна на националните съдилища би създал правни затруднения от принципно естество с оглед на съдебната структура на Съюза. Освен това няколко делегации посочиха практически и правни трудности в националното право, в случай че подобно решение бъде възприето. На последно място, при представянето на механизма за преразпределяне в група „46 + 1“ също бяха изразени съмнения. Ето защо работна група FREMP започна да проучва евентуални алтернативни решения.
12. Измежду тези решения като най-обещаващо се открие решението към въпроса да се подходи с междуправителствена тълкувателна декларация, чието предназначение би било да установи баланс при осъществяването на противостоящи цели свързани от една страна със задължението за присъединяване към ЕКПЧ, предвидено в член 6, параграф 2 от ДЕС, и от друга страна със специфичните правила и процедури на ОВППС, по-специално що се отнася до съдебния контрол от Съда, предвиден в член 24, параграф 1 от ДЕС и в член 275 от ДФЕС.
13. Към Правната служба на Съвета беше отправено искане да проучи дали подобна тълкувателна декларация е съвместима с Договорите, какво би било нейното въздействие върху компетентността на Съда и каква процедура би могло да се следва, в случай че държавите членки решат да постигнат съгласие по такава декларация.

III. ПРАВЕН АНАЛИЗ

14. За да се отговори на тези въпроси, в настоящото становище първо ще се разгледа въпросът дали една декларация може да бъде използвана като инструмент в този контекст (А), а след това ще се анализира същността на декларацията в светлината на Договорите (Б).

A. Проектът за декларация като правен инструмент

15. Що се отнася до формата ѝ, предвидената тълкувателна декларация на представителите на правителствата на държавите членки, подобно на декларациите, договорени в рамките на междуправителствени конференции, е инструмент на международното право, чрез който те постигат съгласие относно това как тълкуват определени разпоредби на Договорите, които всички те са подписали и с които всички са обвързани.

16. Постигането на съгласие по такъв вид декларация е прерогатив, който международното право признава на подписалите международни договори страни и който е уреден по-специално в член 31, параграф 3, буква а) от Виенската конвенция за правото на договорите от 1969 г., съгласно който последващо споразумение между страните относно тълкуването на предходен договор е част от контекста, който се взема предвид при тълкуването на този договор. В крайна сметка, предвид специфичните и уникални характеристики на правния ред на ЕС, във всички случаи Съдът е този, който трябва да прецени дали да вземе предвид декларацията и да определи значението, което следва да ѝ се придаде, като вземе предвид факта, че тя ще бъде договорена от авторите на Договорите. В това отношение може да се отбележи, че Съдът вече е приел да взема предвид декларациите като инструменти за тълкуване на Договорите на ЕС⁶, макар и да е потвърдил, че не е компетентен да упражнява контрол за законосъобразност на такива декларации⁷.

⁶ Решение от 2 март 2010 г., *Rottmann*, C-135/08, EU:C:2010:104, точка 40.

⁷ Определение от 16 юни 2021 г., *Sharpston/Съвет*, C-684/20 P, EU:C:2021:486, точка 45.

17. Трябва да се подчертае, че до такава тълкувателна декларация може да се прибегне само при много особени обстоятелства като последна възможност. В настоящия случай такава декларация би могла да се предвиди, тъй като не би довела до изменение на Договорите, нито би заобиколила процедурите, предвидени за тяхното изменение, а би била ограничена до установяване на баланс при взаимодействието между две съществуващи разпоредби на Договорите и изясняване на естеството му, така че да се гарантира, че и двете запазват своето полезно действие — включително по отношение на задължението за присъединяване към ЕКПЧ — без да се въвеждат нови елементи, които все още не присъстват в Договорите. С други думи, тя би било напълно съвместима с буквата и духа на Договорите.
18. Важно е да се отбележи, че декларацията като инструмент ще бъде част от политическия пакет, придружаващ решението на Съвета за сключване на споразумението за присъединяване на Съюза към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, което *„влиза в сила след одобряването му от държавите-членки в съответствие с техните конституционни изисквания“* (член 218, параграф 8 от ДФЕС). Това специално процедурно изискване показва особеното значение, което авторите на Договорите придават на такова решение на Съвета. В това отношение връзката между тълкувателната декларация и решението на Съвета относно сключването би могла да бъде отразена чрез позоваване на декларацията в решението на Съвета⁸.
19. Що се отнася до момента на одобряването на декларацията, то би трябвало да стане до приключването на преговорите в Страсбург и постигането на съгласие по текст на техническо равнище. Всъщност правителствата на държавите членки би трябвало да са представили своето тълкуване, давайки предварително съгласието си относно декларацията. Освен това постигането на съгласие по декларацията на по-ранен етап би гарантирало, че Съдът може, в зависимост от случая, да я вземе предвид при предоставянето на становище по проекта на споразумение, ако бъде сезиран съгласно член 218, параграф 11, което е много вероятно.

⁸ В резултат от това обаче Съдът не би имал компетентност по отношение на самата декларация. Вж. бележка под линия 5.

20. Що се отнася до процедурата за одобрение, декларацията би имала междуправителствен характер и би трябвало да бъде одобрена от представителите на правителствата на държавите членки. Това би могло да се направи например успоредно със заседание на Корепер.
21. В заключение, би могло да се предвиди декларацията да се използва като инструмент, който да спомогне за решаването на въпросите от „кошница 4“ по начин, който да ги интернализира, така че да не се налагат преговори в Страсбург с другите членове на Съвета на Европа.

Б. Съдържание на проекта на декларация

22. Що се отнася до съдържанието, от текста на проекта за тълкувателна декларация следва, че нейната цел е да установи баланс между член 6, параграф 2 от ДЕС, от една страна, и член 24, параграф 1 от ДЕС и член 275, първа алинея от ДФЕС, от друга страна, така че да се укрепи и запази полезното действие на тези разпоредби, като същевременно се установи баланс при евентуално противостоене между тях.
23. По-конкретно в точка 1 се припомня, че съгласно член 6, параграф 2 от ДЕС ЕС е правно задължен да се присъедини към ЕКПЧ. Точка 2 представлява цитат от Становище 2/13 (точка 256), в което Съдът посочва, че присъединяването към ЕКПЧ е възможно само ако компетентността за извършване на съдебен контрол на актове, действия или бездействия на Европейския съюз с оглед на основните права не е предоставена изключително на ЕСПЧ. Точка 3 представлява цитат от решението от 28 март 2017 г., *Rosneft* (C-72/15, EU:C:2017:236, точка 66), в което Съдът припомня постоянната си съдебна практика, съгласно която Договорите установяват завършена система от способности за защита и процедури, чиято цел е да осигурят контрола за законосъобразност на актовете на Европейския съюз, основани както на Договорите, така и на Хартата на основните права, и поверяват този контрол на съдилищата на Европейския съюз.

24. Така тези три точки очертават първата част от логическата структура, а именно задължението за присъединяване, което не изисква да бъде „задействано“ никакво изменение на Договорите и е обвързващо за Съюза, и условието, определено от Съда за такова присъединяване.
25. В точка 4 се цитират член 24, параграф 1 от ДЕС и член 275 от ДФЕС, съгласно които ОВППС е предмет на специфични правила и процедури и Съдът на Европейския съюз не е компетентен нито по отношение на разпоредбите относно ОВППС, нито по отношение на актовете, приети въз основа на тези разпоредби, освен за да контролира спазването на член 40 от Договора за Европейския съюз и да се произнася по законосъобразността на решенията, предвиждащи ограничителни мерки спрямо физически или юридически лица. В точка 5 се цитира решението от 24 юни 2014 г., *Парламент/Съвет* (С-658/11, EU:C:2014:2025, точка 70), на което се прави позоваване в последващи решения⁹, в което Съдът постановява, че член 24, параграф 1, втора алинея, последно изречение от ДЕС и член 275, първа алинея от ДФЕС въвеждат изключение от правилото за общата компетентност, която член 19 от ДЕС предоставя на Съда, за да осигурява спазването на правото при тълкуването и прилагането на Договорите, и следователно трябва да се тълкуват ограничително.
26. Така тези две точки очертават втората част от логическата структура, а именно че ОВППС е предмет на специфични правила и процедури и че компетентността на Съда е много ограничена — изключение, което обаче трябва да се тълкува ограничително.

⁹ Вж. например решението от 19 юли 2016 г., *Н/Съвет и др.*, С-455/14 Р, EU:C:2016:569, точка 40 и цитираната съдебна практика.

27. Точка 6 разглежда заедно тези две части от логическата структура и именно тази точка изразява тълкуването на държавите членки в това отношение:
- в нея се посочва, че е необходимо да се осигури съгласуваност между изискванията на член 6, параграф 2 от ДЕС, член 19 от ДЕС и член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, от една страна, и изключенията, предвидени в член 24, параграф 1, втора алинея, последно изречение от ДЕС и член 275, първа алинея от ДФЕС, от друга страна;
 - в нея се заключава, че за да се гарантира тази съгласуваност, Договорите трябва да се тълкуват в смисъл, че предоставят на Съда компетентност, свързана със и строго ограничена до сезиране от лица, които твърдят, че са жертва на нарушения на основни права, причинени от актове, действия или бездействия на Европейския съюз, които след присъединяването на Съюза към Европейската конвенция за правата на човека биха подлежали на съдебен контрол от Европейския съд по правата на човека (стриктен паралелизъм между компетентността на двете съдилища).
28. Следователно декларацията се ограничава до това да отрази договореното тълкуване, което е необходимо поради въвеждането на член 6, параграф 2 от ДЕС с Договора от Лисабон, и не би противоречала на Договорите, нито би ги изменила.
29. По този начин декларацията отговаря на опасенията, изразени от Съда в Становище 2/13. В това становище Съдът всъщност отбелязва, че „при [тогавашното] състояние на правото на Съюза някои актове, приети в рамките на ОВППС, не попадат под правораздавателния контрол на Съда. Това положение е присъщо на уредбата на компетенциите на Съда, предвидена в Договорите, и само по себе си се обосновава единствено с оглед на правото на Съюза. Поради присъединяването, както е заложено в предвиденото споразумение (...), ЕСПЧ би се оказал оправомощен да се произнася относно съответствието с ЕКПЧ на определени актове, действия или бездействия в рамките на ОВППС, и по-специално на онези от тях, чиято законосъобразност с оглед на основните права Съдът не е компетентен да контролира.“¹⁰

¹⁰ Точки 252—254.

30. Що се отнася до действието на такава декларация, от една страна, не може да се изключи възможността Съдът да изтълкува буквално член 24, параграф 1 от ДЕС и член 275 от ДФЕС и да реши, че такава декларация е недостатъчна, за да се позволи присъединяването на ЕС към ЕКПЧ.
31. От друга страна, след Становище 2/13 Съдът вече е тълкувал компетентността си по-широко, отколкото предполага буквалният текст на тези разпоредби. Всъщност, както се посочва в обстойна информационна бележка на Правната служба на Съвета (ST 9498/21), след това становище по всички последващи дела, разглеждани от него във връзка с актове от областта на ОВППС, Съдът е решил, че е компетентен, макар и винаги на специфични основания¹¹.
32. В този контекст тълкувателната декларация би се базирала на основанието за съществуването на тези разпоредби и на систематичното тълкуване на разпоредбите на Договорите относно собствената му компетентност, което Съдът е следвал в практиката си след Становище 2/13. В това отношение с нея би се избегнало странното положение, при което ясното задължение за присъединяване към ЕКПЧ, предвидено в член 6, параграф 2 от ДЕС, би било лишено от всякакво полезно действие. По този начин с нея би се разрешил въпрос, който иначе би представлявал вътрешноприсъщ за Договорите фактор за противостоене, като същевременно би се изяснило, че компетентността на Съда в областта на ОВППС се ограничава до дела, които биха били допустими пред ЕСПЧ.

¹¹ Най-впечатляващият пример е решението от 25 юни 2020 г., *Satcen/KF* (C-14/19, EU:C:2020:492, точки 83—85), в което Съдът постановява, че тъй като Правилникът за персонала на SatCen изключва съдебен контрол от националните юрисдикции и от съдилищата на ЕС, „отказът на Съда и Общият съд да упражняват правомощията, предоставени им с членове 263 ДФЕС и 268 ДФЕС [съответно жалба за отмяна и иск за обезщетение], би довел (...) до това такива решения да не подлежат на никакъв съдебен контрол, независимо дали той се упражнява от съда на Съюза, или от националните юрисдикции, без този отказ да е обоснован от загрижеността да се спази предвиденото в Договора за функционирането на ЕС разпределение на правомощията между съда на Съюза и националните юрисдикции. При тези условия обаче Съдът и Общият съд трябва да упражняват предоставените им от Договора за функционирането на ЕС правомощия, за да осигурят ефективен съдебен контрол (...)“. Общият съд възприема по-ограничителен подход в определението си от 10 ноември 2021 г., *KS и KD/Съвет и др.*, T-771/20, което понастоящем е предмет на висящо обжалване пред Съда по дела C-29/22 P и C-44/22 P, вж. бележка под линия 4 по-горе.

33. Що се отнася до въздействието на декларацията върху компетентността на Съда по въпроси от областта на ОВППС, с така формулираната декларация би се изяснило, че Договорите предоставят на Съда компетентност в много ограничения и специфичен случай на сезиране от лица, твърдящи, че са жертва на нарушения на основни права, причинени от актове, действия или бездействия на Европейския съюз, които след присъединяването на Съюза към ЕКПЧ биха подлежали на съдебен контрол от страна на ЕСПЧ.
34. Следователно Договорите, както се тълкуват с такава декларация, биха позволили на лицата, които са активно легитимирани да сезират ЕСПЧ, да сезират Общия съд на основание член 263 от ДФЕС (жалба за отмяна) или член 268 ДФЕС (иск за обезщетение) и да подават последващи жалби пред Съда. Тъй като текстът се отнася до „компетентност, свързана със сезиране от жалбоподатели (...)“ (подчертаването е добавено), съгласно направеното в декларацията тълкуване Договорите също така биха позволили на националните съдилища, които упражняват контрол върху актовете на държавите членки, прилагащи разпоредбите относно ОВППС, да отправят преюдициални запитвания до Съда (член 267 от ДФЕС).
35. Съответните жалбоподатели биха били ограничени до онези от тях, които са легитимирани да подадат жалба пред ЕСПЧ. Това е така, защото Договорите, както е пояснено в проекта на декларацията, предоставят такава компетентност на Съда само доколкото това е необходимо за действието на член 6, параграф 2 от ДЕС, т.е. за да се гарантира, че Съдът има възможност да упражни съдебен контрол върху актовете, действията или бездействията на Европейския съюз от гледна точка на основните права, преди ЕСПЧ да упражни контрол върху тях. Компетентността по дела, заведени от жалбоподатели, които не биха били легитимирани да подадат жалба пред ЕСПЧ, не би била необходима и следователно не би попадала в обхвата на Договорите съгласно направеното в декларацията тълкуване.

36. В съответствие със съдебната практика на ЕСПЧ легитимация пред ЕСПЧ имат само физически и юридически лица, които са „неправителствени организации“ по смисъла на член 34 от Конвенцията. „Правителствени организации“ са централните органи на трети държави, но също така децентрализираните органи, които упражняват „публични функции“, т.е. които участват в упражняването на държавна власт или извършват обществени услуги под контрола на държавата¹². Освен това ЕСПЧ неизменно е постановявал, че ЕСПЧ не предвижда създаването на *actio popularis*, а позволява само легитимация на „жертвите“, което означава лицето или лицата, пряко или косвено засегнати от твърдяното нарушение¹³.
37. Ако бъде счтено за целесъобразно, текстът на проекта за декларация може да бъде изменен, за да се свърже изрично допустимостта пред Съда с тази пред ЕСПЧ¹⁴.
38. Освен това, тъй като декларацията не би изменила и не може да измени Договорите, правилата за допустимост, предвидени в член 263 от ДФЕС, и по-специално изискването за пряко и лично засягане, биха се прилагали за жалбоподателите. По сходен начин за исковете за обезщетение по член 268 от ДФЕС презумпцията би била, че Съдът би прилагал обичайната си съдебна практика, за да определи дали даден акт може да доведе до присъждане на обезщетение, и по-специално изискването за „достатъчно сериозно нарушение на по-висша правна норма, която защитава частноправните субекти“ по отношение на дискреционни актове.
39. И тук текстът на проекта за декларация би могъл да бъде изменен, за да се посочва изрично това¹⁵.

¹² Вж. Регистратура на ЕСПЧ, Практическо ръководство върху критериите за допустимост, 30 април 2022 г., точки 9—16, достъпно на https://www.echr.coe.int/documents/admissibility_guide_bul.pdf.

¹³ Вж. Регистратура на ЕСПЧ, Практическо ръководство върху критериите за допустимост, 30 април 2022 г., точки 9—16, достъпно на https://www.echr.coe.int/documents/admissibility_guide_bul.pdf.

¹⁴ Евентуално решение би могло да бъде след думата „жалбоподатели“ да се добави изразът „които имат легитимация пред ЕСПЧ“.

¹⁵ Евентуално решение би било да се добави „в съответствие с разпоредбите на Договорите“ след „сезиране“.

IV. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

40. Предвид изложеното по-горе Правната служба на Съвета смята, че:

- а) тълкувателната декларация е инструмент, който би могъл да се предвиди в настоящия случай с оглед на много специфичните обстоятелства, за да се съгласува и изясни взаимодействието между две съществуващи разпоредби на Договорите, тача че да се избегне лишаването от всякакво полезно действие на задължението по член 6, параграф 2 от ДЕС;
- б) по тази декларация следва да бъде постигнато съгласие до момента на приключване на преговорите в Страсбург и договаряне на текста на техническо равнище. Това може да се направи например успоредно със заседание на Корепер;
- в) що се отнася до същността на проекта на декларация, той би пояснил, че в настоящия си вид Договорите предоставят компетентност на Съда в областта на ОВППС в много ограничения и специфичен случай на сезиране от жалбоподатели, които твърдят, че са жертва на нарушения на основни права, причинени от актове, действия или бездействия на Европейския съюз, и които са легитимирани да сезират ЕСПЧ.